

concedamus, voluntatem humanam, aut ipsam per se aut di-
vinitus certe adjutam ³⁰⁾, nullo temporis puncto, qualescun-
que demum & quantæ quantæ sint peccandi illecebræ, quod
rectum est, præferre non posse ³¹⁾; hoc tamen intelligitur,
humanæ, quam sensus afficiunt saltem ³²⁾, voluntati, quoties
id agitur, ut rationi audientiam faciat, & contra sensuum
postulata pro ea, quam ratio, ab sensuum, secundum se ju-
dicari volentium, insinuatione ³³⁾ liberata, dixerit, sententia
decernat, eo majorem difficultatem afferri & impedimenta ³⁴⁾
hoc graviora superanda esse, quo vehementior sensuum, legi
adversorum, impetus fuerit. Jam, sicut fieri potest, ut per
ea, quæ *cum natalibus attulerunt*, alii *difficultate* sequendi le-
gem majore affecti sint ³⁵⁾ quam alii, ita nec præfractæ licet
negare, *vehementiam* cupiditatis pendentis e sensibus, quæ
potuit certe obsequio Adami, postulata sensuum legi sua cul-
pa anteponens, ingravescere & appetentiam posthac fero-
ciorum ac effrenatorem reddere, *a communi* hominum *paren-
te ad posteror transferri* ex eaque voluntati, quamvis non im-
possibilitatem absolutam, at ³⁶⁾ *difficultatem* permagnam com-
pri-

30) l. c. p. 45. f. cf. supra not. 15.

31) v. *Kantium* l. c. p. 38. fs. Crit. der pract. Vern. p. 171-179.

32) l. l. p. 36. Grundleg. zur Metaph. der Sitten pag. 110. III.

33) Relig. innerhalb der Gr. der bl. Vern. p. 41.

34) l. c. p. 45.

35) l. c. p. 169. Crit. der reinen Vernunft, ed. 2. p. 579.

36) cf. S. R. *Seileri* gemeinnützige Betr. A. 1793. p. 327-333.